

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבת-המצניע		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בנסכא.											!	◇
וכיון דאיכא שנצין, מפיק ליה עד פומיה, ושרי ושקיל ושנצין אגדי מגואי											?	
דליכא שנצין.											!	◇
ואיבעית אימא: דאית ליה, ומכרכי עילויה.											!	◇
לא שנו אלא בקופה מלאה קישואין ודלועין, אבל מלאה חרדל - חייב.	וכן אמר רבא:											◇
אגד כלי לא שמיא אגד.	אלמא קסבר: [רבא]											■
אפילו מלאה חרדל - פטור.	אביי:											◇
אגד כלי שמיא אגד.	אלמא קסבר: [אביי]											■
קם אביי בשיטתיה דרבא, קם רבא בשיטתיה דאביי												◇
ורמי דאביי אדאביי ורמי דרבא אדרבא.												?
המוציא פירות לרשות הרבים, אביי אמר: ביד - חייב, בכלי - פטור.	דאיתמר: [אביי]										?	◇
ביד - פטור, בכלי - חייב	רבא:										?	◇
איפוך: ביד חייב.											!	◇
פשט בעל הבית את ידו לחוץ, ונטל העני מתוכה או שנתן לתוכה והכניס - שניהן פטורין	והתנן:										?	◇
התם למעלה משלשה, הכא - למטה משלשה.											!	◇
המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתיפיו - חייב, שכן משא בני קהת.												■
כלאחר ידו, ברגלו, בפיו, ובמרפקו, באזנו, ובשערו, ובפונדתו ופיה למטה, בין פונדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו - פטור, שלא הוציא כדרך המוציאין.												■
המוציא משאוי למעלה מעשרה טפחים - חייב, שכן משא בני קהת.	רבי אלעזר:											◇
ומשא בני קהת מנלן												^
דכתיב: (במדבר ג) על המשכן ועל המזבח סביב, מקיש מזבח למשכן מה משכן עשר אמות - אף מזבח עשר אמות.												◇
ומשכן גופיה מנלן?												^
דכתיב (שמות כו) עשר אמות ארך הקרש וכתוב (שמות ז) ויפרש את האהל על המשכן.												◇
משה רבינו פרשו, מכאן אתה למד: גובהן של לויים עשר אמות.	ואמר רב:											◇
דכל טונא דמידלי במוטות - תילתא מלעיל, ותרי תילתי מלתחת	וגמירי:											◇
אישתכח דהוה מידלי טובא.												!
ואיבעית אימא - מארון.												◇
ארון תשעה, וכפורת טפח - הרי כאן עשרה.	דאמר מר:											◇
דכל טונא דמידלי במוטות - תילתא מלעיל ותרי תילתי מלרע	וגמירי:											◇
אישתכח דמלמעלה מעשרה הוה קאי.												!
וליגמר ממשח?												◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

שבת-המצניע		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
דילמא משה שאני											!	◇	צב.
אין השכינה שורה אלא על חכם גבור ועשיר ובעל קומה.	דאמר מר:										!	◇	צב.
המוציא משאוי בשבת על ראשו - חייב חטאת, שכן אנשי הוצל עושין כן.	רב משום רבי חייא:											◇	צב.
ואנשי הוצל רובא דעלמא?											?		צב.
אחד מבני הוצל שהוציא משוי על ראשו בשבת - חייב, שכן בני עירו עושין כן.	אלא, אי איתמר הכי איתמר: אמר רב משום רבי חייא:											■	צב.
ותיבטל דעתו אצל כל אדם												?	צב.
המוציא משוי על ראשו - פטור, ואם תימצא לומר: אנשי הוצל עושין כן - בטלה דעתן אצל כל אדם.	אלא, אי איתמר הכי איתמר:											◇	צב.
המתכוין להוציא לפניו, ובא לו לאחריו - פטור. לאחריו ובא לו לפניו - חייב.												■	צב: מ
האשה החוגרת בסניר, בין מלפניה ובין מלאחריה - חייבת, שכן ראוי להיות חוזר.	באמת אמרו:											■	צב:
אף מקבלי פתקין.	רבי יהודה:											■	צב:
מאי שנא לפניו ובא לו לאחריו דפטור - דלא אתעביד מחשבתו, לאחריו ובא לו לפניו - נמי, הא לא אתעביד מחשבתו												?	צב:
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי אלעזר:											!	צב:
ומאי קושיא? דילמא: לפניו ובא לו לאחריו היינו טעמא דפטור - דנתכוון לשמירה מעולה ועלתה בידו שמירה פחותה לאחריו ובא לו לפניו, היינו טעמא דחייב - דנתכוון לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה.	רבא:											!	צב:
אלא מאי קושיא - דיוקא דמתניתין קשיא												?	צב:
המתכוין להוציא לפניו ובא לו לאחריו פטור	[תנן]											■	צב:
הא לאחריו ובא לו לאחריו - חייב.												■	צב:
לאחריו ובא לו לפניו - הוא דחייב	אימא סיפא:											■	צב:
הא לאחריו ובא לו לאחריו - פטור.												■	צב:
תברא, מי ששנה זו לא שנה זו.	רבי אלעזר:											!	צב:
מאי קושיא? דילמא לא מיבעיא קאמר לא מיבעיא לאחריו ובא לו לאחריו - דחייב דאיתעבידא מחשבתו. אלא אפילו לאחריו ובא לו לפניו איצטריכא ליה, סלקא דעתך אמינא: הואיל ולא איתעביד מחשבתו - לא ליחייב, קא משמע לן: דנתכוון לשמירה פחותה ועלתה בידו שמירה מעולה - דחייב.	רב אשי:											!	צב:
ולאחריו ובא לו לאחריו - תנאי היא.												■	צב:
המוציא מעות בפונדתו ופיה למעלה - חייב	דתניא:											■	צב:
פיה למטה, רבי יהודה מחייב	[רבי יהודה]										◆	◇	צב:
פטורין.	חכמים:										◆	◇	צב:
אי אתם מודים בלאחריו ובא לו לאחריו שהוא חייב?	אמר להן רבי יהודה:											?	צב:
ואי אתה מודה כלאחריו ורגלו שהוא פטור?	ואמרו לו: [חכמים]											?	צב:
אני אמרתי דבר אחד, והן אמרו דבר אחד. אני לא מצאתי תשובה לדבריהם, והן לא מצאו תשובה לדברי.	רבי יהודה:											■	צב:
מדקאמר להו אי אתם מודין - לאו מכלל דפטרי רבנן?												◇	צב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

שבת-המצניע		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	
וליסעמין, דקאמרי ליה אי אתה מודה מכלל דמחייב רבי יהודה?												♣	צב:
לאחר ידו ורגלו - דברי הכל פטור	[והתניא: דברי הכל]											♣	צב:
אלא: לאחריו ובא לו לאחריו - דברי הכל חייב. לאחר ידו ורגלו - דברי הכל פטור, כי פליגי - בפונדתו ופיה למטה.												♣	צב:
מדמי ליה לאחריו ובא לו לאחריו	מר: [רבי יהודה]											♣	צב:
מדמי ליה לאחר ידו ורגלו.	ומר: [חכמים]											♣	צב:
באמת אמרו האשה כל.												♣	צב:
כל באמת - הלכה היא.	תנא:											♣	צב:
אומר אף מקבלי פתקין.	רבי יהודה											♣	צב:
שכן לבלרי מלכות עושין כן.	תנא:											♣	צב:
המוציא כבר לרשות הרבים - חייב, הוציאוהו שנים - פטורין.												♣	צב:
לא יכול אחד להוציאו והוציאוהו שנים - חייבין	[ת"ק]											♣	צב:
פטור.	רבי שמעון:											♣	צב:
זה יכול וזה יכול - רבי מאיר מחייב	רבי יהודה אמר רב, ואמרי לה אמר אביי, ואמרי לה במתניתא תנא: [רבי מאיר]											♣	צב:
פטורים.	רבי יהודה ורבי שמעון:											♣	צב:
זה אינו יכול וזה אינו יכול - רבי יהודה ורבי מאיר מחייבים	[רבי יהודה ורבי מאיר]											♣	צב:
פטור.	רבי שמעון:											♣	צב:
זה יכול וזה אינו יכול - דברי הכל חייב.	[דברי הכל]											♣	צב:
המוציא כבר לרשות הרבים - חייב	תניא נמי הכי:											♣	צב:
הוציאו שנים - רבי מאיר מחייב	[רבי מאיר]											♣	צב:
אם לא יכול אחד להוציאו והוציאו שנים - חייבין, ואם לאו - פטורים	רבי יהודה:											♣	צב:
ורבי שמעון פטור.	רבי שמעון:											♣	צב:
מנא הני מילי												♣	צב:
(ויקרא ד) בעשתה העושה את כולה, ולא העושה את מקצתה. כיצד: שנים שהיו אוהזין במלגזו ולוגזין, בכרכר ושובטין, בקולמוס וכותבין, בקנה והוציאו לרשות הרבים, יכול יהו חייבין - תלמוד לומר בעשתה - העושה את כולה ולא העושה מקצתה.	דתנו רבנן:											♣	צב: